

tage sit Andragende og yderligere motivere samme, hvorimod en allerede erhvervet Bevilgning ikke lettelig kan svækkes. Der er saaledes en ikke ringe Inconseqvæns i at indrømme Ansøgeren en Ret til at blive bekendt med de Erklæringer, der afgives over hans Ansøgning, uden at der sørges for, at disse blive bekendte for de Vedkommende, som kunne komme til at lide under Sagens Udfald. Den Berettigelse, der eensidigen tillægges den ene Part, kan endog blive til Skade for den anden. Hvad de Ansøgninger angaaer, der indeholde en Klage, hvilken ofte findes indbefattet i Ansøgninger, der ikke ligefrem have Charakter af Klager, er det endnu mere paafaldende Uret, at Erklæringens Indhold skal meddeles Klageren, men ikke den Anklagede. Paa den anden Side vil det let indsees, at, dersom alle de Erklæringer, som afgives i en Sag, ikke blot skulle meddeles Ansøgerne, men endog alle dem, som kunne lide under, at Ansøgningen blev bevilget, og begge Parter skulde have Leilighed til at yttre sig over disse Erklæringer, hvilke da og gjensidig maatte meddeles, saa vilde det føre til en Vidtløftighed, som vilde faae en meget skadelig Indflydelse paa Afgjørelsen af Borgernes Anliggender. Det fra Folkethinget komne Lovforslag gaaer heller ingenlunde ud paa en saa omfattende Gjennemførelse af dens Grundsaetning.

Hvad der endeligen forekommer navnlig mig, Unsgaard, betænkeligt ved det hele Lovforslag, er, at det upaatvivseligen vil blive til største, ja næsten alene til Gavn for Winkelskrivere, hvoraf der findes en ikke ringe Deel trindt om i Landet. Det er yderst sjældent, at nogle af de sædvanlige Andragender affattes af Ansøgerne selv eller af de af Regjeringen bestillede Sagsførere, men de skrives som oftest af en eller anden Person, der har vidst at skaffe sig Indflydelse hos Almuen ved en Skrivemaade, fuld af Lovtrækkerier og Spidsfindigheder. Nu er det vist, at deslige Personer ville erholde en vid Mark for deres Virksomhed, naar de fik Ret til i ethvert Andragende at forlange, at alle Erklæringer skulde forevises dem; thi det blev i Virkeligheden dem og ikke Ansøgerne, der vilde benytte sig af Rettigheden. Deres Skrivelser og Fordringer paa Penge hos Vedkommende vilde gaae i det Uendelige, og Fordelene af Lovudkastet vilde samtligen tilfalde Winkelskriverne og ikke Ansøgerne, idet Alt, hvad de Sidste vilde opnaae, i Almindelighed vilde blive, at Sagen blev udtagen i Maaned eller Aar, uden at noget fordeeltigere Resultat vilde erholdes.

Af alle foranførte Grunde kan Udvalget ikke tilraade det ærede Thing at vedtage det foreliggende Lovforslag.

Unsgaard.

Tillisch.

Drsted,

Formand og Ordfører.

J. Petersen.